HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שתי מדות פרק עשירי מנחות

מסורת הש"ס

(א) יומא סא: [לעיל ה. תוספתא רש"ט דנגעים, ב) [לעיל מז:], ג) [לעיל פז:], ד) [זבחים פח:] [סוכה ג. סוטה יד: [לעיל ז. עח:], ה) [לעיל עט: סוטה ו:], ו) יומא כט: [קמן קן. ז) [עי' רש"י ביומא כט: דלא גרסי' פסולה והעיד ג"כ בפס ר"ח ע"ס], ח) [זבחים פז.], ט) [לעיל פ"ד ה"ג מנחות קו:, י) פ"מ מ: שקלים סופ"ד], כ) ל"ל חוץ ממדה של מ"ג שהי' גדולה כ"כ שנדחפה במוכה וממוקן הוי הס"ד והד"ל ולמ"כ ד"ה חד מחוץ ולפי' כו' ל"ק], ל) מ"ש ולפי' לר"מ חד גדוש הוה, מ) ל"ל בכלי, נ) ל"ל יר"ל. ל"ק], ס) [שייך לע"ב], ע) דף פז:, פ) שם, צ) [נדל"ל קודש דשון מוכח דפנימין], ק) ל"ל יש למיקר. ל"ק, ר) ל"ל אבל אם פירון כו'. ל"ק, ש) ל"ק, ת) [ד"ה בירוקין], א) ל"ק מ"ז.

הגהות הב"ח

(א) במשנה שלה (נעקר) מז"מ וכ"ג מ"א נעבר: (ב) רש"י ד"ה אלא שהלח נעקר ובבלל שהבירוקין:

מוסף רש"י

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו. כגון לשם עולה או לשם שלמים, ואמר מר כל הזבחים שנחטו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה (יומא סא:). ושעון שבכם. כדין אשם מלוגע (לעיל ח.). ובריך אשם אחר להתירו. להכשירו, למלוגע זה לטהרו לאכול בקדשים (יומא שם) להכשירו, למלוגע בהקבל (לעיל שם). כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת. שהוגתנו בהן לרוך שיתנו לשם כך (שופה יד:). והקטיר את הבזיכין בשבת בפולה. אלא שקדלה בשבת לעמוד שם שבעת ימים כמשפטם והרי הוא מחוסרת זמן [ול"ל ל"ג פסולה דהא מקבלת דשמעתין לא תביב לידור יום ראשון אלא בשהיו הקוף ומנוחת בקופסא דמי ולמה יפסול הלחם בהקטרת הבזיכין והלא לא קדש הבאתן לשם כלל אא"כ פירקו בשבת הבאה ויחזור ויקדרנו, והרי מוכח נמי מדקתני כלפ יעשה אלמא יש מקנה לדבר, וה"ג גרים בפירוש ר"מ אים דומי מתיב רבי זירא וכו' והקטיר הבזיכין בשבת כלפ יעשה וכו' ורבותא הוא דנקיט אע"ג דהקטיר הבזיכין בשבת כמו ארגלין לעשות יבא בזיכין אחרים ויקדל עם הלחם כיצד יעשה יניחנו. על הבאתן עד שבת הבאה (יומא נט:). לאחר השבת. לאחר יניחנו לשבת הבאה. ויעמוד בפנייהם על הבאתן דיכון לא נקדל בשבת אין שולחן מקדשו עד שתגיע שבת הבאה ומאותו שבת יכול להשמש שבעה ימים, הילכך לא מיפסל בלינה עד מוצאי שבת שני (להלן קן:). מותר בסכים לקרע המזבח. פליגי בה במסכת מנחות בפרק שני מדות רבי חייא בר יוסף אמר בשיר מדות, שהמשקיעין קלמות שקבלו מעות הקדש לספק קלמות לב' ימות הבאה מדליין לקדש במדה מבוללת בפופה ולא מחוקה, והמתקיבן מוחק המדה והם מותר בסכים ומוכיחים אותן, ורי יוחנן אמר כאותה שמניגו המקבל עליו לספק לב' ימות הבאה לקדש קלמות מלרכנו אין בקלב ועמדו משלם שמתיקבו המספק מלרכנו, והמקבל לספק משלם ואחולו ועמדו מד' המספק ד', חוו היא שבינו מותר בסכים לקרן המזבח (כתובות קו:). המקבל עליו לספק שלחות וכו'. הדיוט שקיבל מעות מן הלשכה מן הגזבר לספק קלמות כל הבאה לבמנות של לבור מרבע אין בקלב אין בקלב, דאילו הדיוט משלם אין בקלב, דאילו הדיוט אסור לספוק על פירות עד שיגא הבער וכאן אפילו לא יגא הבער עדיין לגרבר, פוסקין (ב"מ נז:).

אי לא חזו לעולת חובה קרבי לעולת נדבה אלא הכא אי לא מוקמית ליה במילתיה אשם [א]נדבה מי איכא תניא כוותיה דרבי יוחנן [ב]אשם מצורע ששחטו שלא לשמו או [ב]שלא נתן מדמו על גבי בהונות הרי זו עולה לגבי מזבח וטעון נסכים וצריך אשם אחר להתירו: **מתני'** כל מדות שבמקדש היו נגדשות חוץ משל כהן גדול שהיה גודשה [ג]לתוכה [ג]מדת הלח בירוציהן קדש ומדת היבש בירוציהן חול רבי עקיבא אומר מדת הלח קדש לפיכך בירוציהן קדש [ד]מדת היבש חול לפיכך בירוציהן חול רבי יוסי אומר לא [ד] משום זה אלא שהלח [ה] נעקר והיבש אינו נעקר: **גמ'** מני אי [ו]רבי מאיר [ז] חד גדוש הוה אי רבנן חדא ומחוק הוה אמר רב חסדא לעולם רבי מאיר ומאי כל מדות כל מדידות: מדת הלח בירוציהן קדש: במאי קא מיפלגי תנא קמא [ח]סבר מדת הלח [ט] נמשחה בין מבפנים בין מבחוץ מדת יבש נמשחה מבפנים ולא נמשחה מבחוץ ורבי עקיבא סבר מדת הלח נמשחה בין מבפנים בין מבחוץ מדת יבש לא נמשחה כל עיקר ורבי יוסי סבר אידי ואידי נמשחה מבפנים ולא נמשחה מבחוץ והכא היינו טעמא דלח נעקר ומגווה דמנא קא אתי והיבש אינו נעקר וכי נעקר מאי הוי גברא למאי דצריך קא מכוין אמר רב דימי בר שישנא משמיה דרב זאת אומרת כלי שרת מקדשין שלא מדעת רבינא אמר לעולם אימא לך [י]הכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת [יא]וגזרה [יב]שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול מותיב ר' זירא [יג]סידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת והקטיר את הבזיכין בשבת [יד] פסולה ביצד יעשה יניחנו לשבת הבאה [טו]שאפילו הוא על שלחן ימים רבים אין בכך כלום ואמאי התם נמי לימא גזירה שמא יאמרו מפקידין בכלי שרת פנים אחוץ קא רמית פנים לאו כולי עלמא ידעי חוץ כולי עלמא ידעי [טו]תנן התם מותר נסכים לקיץ המזבח מאי מותר נסכים רבי חייא בר יוסף אמר בירוצי מדות ר' יוחנן אמר כאותה ששנינו [יז]המקבל [יח]עליו לספק סלתות מארבע ועמדו [יט] בשלש יספק מארבע משלש

שני גזירין של שחרית משום דלפני שחיטת תמיד השחר הן משכימין לסדר המערכה לא חשיב אלא העוסקין בשעת התמיד דסידור שני גזירין היה אפילו קודם תרומת הדשן [כ] כדאיתא בסידור המערכה דתניא בפרק אמר להן הממונה (יומא דף נג.) והייגו דאמר בירושלמי בפ"ב דיומא אמר רבי יוחנן לא גזרו על שני גזירין בשחרית פי' שיהו בשעת הקטרת איברים א"ר אבי מתניתין אמרה כן בכל יום קרב בין הערבים באחד עשר ולא אמר בשחרית כלום ומהשתא ליכא למידק מהתם כלל אי הוא בכהן אחד או בשני כהנים ומיהו [כא] יש לדקדק מהא דתניא התם בגמ' ביומא (דף כו:) מנין לתמיד של בין הערבים שטעון שני גזירין בשני כהנים שנאמר וערכו עליה על האש אש אינו עניין לתמיד של שחר שנאמר ובער עליה הכהן עליה בבקר תניהו עניין לתמיד של בין הערבים ואימא אידי ואידי בתמיד של שחר וקאמר רחמנא ניעבד בחד והדר נעביד בתרי אלמא משמע בהדיא דשל שחר בחד משום דכתיב ובער לשון יחיד ושל בין הערבים בתרי משום דכתיב וערכו לשון רבים ועוד תניא התם (דף מ:) בסוף פירקא מי שזכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה ובשני גזירי עליה: **ביצד יעשה.** אלא יבא דבר לפסול יניחנו עם הבזיכין בשבת הבאה אי נמי מה יעשה מן הלחם אחר שהוקטרו הבזיכין: **שאפילו הוא על השולחן ימים [רבים] אין בכך כלום.** תימה דבפרק המזבח מקדש (זבחים דף פז.) בעא מיניה רבא מרבה ליה מועלת בראשו של מזבח או איה מועלת היכי דמי אי דלא ירדו השתא לו בעזרה אמרת לא ירדו בראשו של מזבח מיבעיא אלא דירדו לשולחן מדמיון לה דתנן שאפי' הוא על השולחן ימים [רבים] אין בכך כלום והשתא הא לא דמי לשולחן דהא אסידרו באחד בשבת קאי משום דכלי שרת אין מקדשין אלא בזמנן כדמוכח בפרק שני הלחם (לקמן ד' ק.) דדייקינן מהכא ואי ס"ד כלי שרת מקדשין אלא בזמנן ליקדוש וליפסל [כב] ואם סידרן בשבת הכי נמי דאם לא אילקן לשבת אחרת היה נפסל בלינה ואהכך גופה לאחד בשבת מקשי התם דאי לילה אין מחוסר זמן כי מטי לילה דבי שימשי מיקדוש ומיפסל ומשני רבא בשקדש וסילקו ורב אחי משני אפילו בשלא קדש וסילקו ורב אחי משני אפילו בשלא קדש וסילקו עבשה כמי שסידרו הקוף וא"כ גבי מזבח אפילו מדמית ליה לשולחן נמי תוציא בו לינה וי"ל דלשון שאפי' הוא על השולחן משמע ליה נתינת טעם להסדרו דסידרו אחר השבת הלכך לא חיישינן עליה משום דבכל לחם הפנים כמו הנסדר בזמנו אפילו הוא על השולחן ימים [כג] [רבים] אין בכך כלום ומיהו על כרחין לאו טעם גמור הוא דהכא היינו טעמא משום דכלי שרת אין מקדשין אלא בזמנן: **בירוצי** מדות. אע"ג דמקדשו לוקחין מהן כבשים לעולות קיין כדפרישית ברש פירקין (דף פח.) [כד] דלב ב"ד מתנה עליהם: **מארבע** ועמדו משלש מספק מארבע. בפ' הזהב (בב"מ דף מז:) מפרש דהאי רבית הקדש היכי דמי כגון שקיבל עליו לספק סלתות מארבע ועמדו משלש דמספק מד' דבחדירו כי האי גוונא אסור ותימה היכי דמי אי לחיים ליה סלתות או חיטין שיתחלו עליהן מעות הקדש אפי' בהדיוט שרי דאפי' על הגדיש תנן (שם ד' עב:) פוסק עמו על הגדיש וכי תימא הא דשרי לפסוק עמו על הגדיש היינו בפוסק לפי הערב [כה] (או) אפי' בשער הלקוטות אבל אי מוזיל עפי אסור אפי' נתן לו והכא גבי הקדש שרי אי אפשר לומר כן דהא בריש הזהב (שם דף מו.) תניא היו חמרין ופועלין תובעים אותו ואמר לשולחני תן לי שני גזירין של שחרית משום דלפני שחיטת תמיד השחר הן משכימין לסדר המערכה לא חשיב אלא העוסקין בשעת התמיד דסידור שני גזירין היה אפילו קודם תרומת הדשן [כ] כדאיתא בסידור המערכה דתניא בפרק אמר להן הממונה (יומא דף נג.) והייגו דאמר בירושלמי בפ"ב דיומא אמר רבי יוחנן לא גזרו על שני גזירין בשחרית פי' שיהו בשעת הקטרת איברים א"ר אבי מתניתין אמרה כן בכל יום קרב בין הערבים באחד עשר ולא אמר בשחרית כלום ומהשתא ליכא למידק מהתם כלל אי הוא בכהן אחד או בשני כהנים ומיהו [כא] יש לדקדק מהא דתניא התם בגמ' ביומא (דף כו:) מנין לתמיד של בין הערבים שטעון שני גזירין בשני כהנים שנאמר וערכו עליה על האש אש אינו עניין לתמיד של שחר שנאמר ובער עליה הכהן עליה בבקר תניהו עניין לתמיד של בין הערבים ואימא אידי ואידי בתמיד של שחר וקאמר רחמנא ניעבד בחד והדר נעביד בתרי אלמא משמע בהדיא דשל שחר בחד משום דכתיב ובער לשון יחיד ושל בין הערבים בתרי משום דכתיב וערכו לשון רבים ועוד תניא התם (דף מ:) בסוף פירקא מי שזכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה ובשני גזירי עליה: **ביצד יעשה.** אלא יבא דבר לפסול יניחנו עם הבזיכין בשבת הבאה אי נמי מה יעשה מן הלחם אחר שהוקטרו הבזיכין: **שאפילו הוא על השולחן ימים [רבים] אין בכך כלום.** תימה דבפרק המזבח מקדש (זבחים דף פז.) בעא מיניה רבא מרבה ליה מועלת בראשו של מזבח או איה מועלת היכי דמי אי דלא ירדו השתא לו בעזרה אמרת לא ירדו בראשו של מזבח מיבעיא אלא דירדו לשולחן מדמיון לה דתנן שאפי' הוא על השולחן ימים [רבים] אין בכך כלום והשתא הא לא דמי לשולחן דהא אסידרו באחד בשבת קאי משום דכלי שרת אין מקדשין אלא בזמנן כדמוכח בפרק שני הלחם (לקמן ד' ק.) דדייקינן מהכא ואי ס"ד כלי שרת מקדשין אלא בזמנן ליקדוש וליפסל [כב] ואם סידרן בשבת הכי נמי דאם לא אילקן לשבת אחרת היה נפסל בלינה ואהכך גופה לאחד בשבת מקשי התם דאי לילה אין מחוסר זמן כי מטי לילה דבי שימשי מיקדוש ומיפסל ומשני רבא בשקדש וסילקו ורב אחי משני אפילו בשלא קדש וסילקו ורב אחי משני אפילו בשלא קדש וסילקו עבשה כמי שסידרו הקוף וא"כ גבי מזבח אפילו מדמית ליה לשולחן נמי תוציא בו לינה וי"ל דלשון שאפי' הוא על השולחן משמע ליה נתינת טעם להסדרו דסידרו אחר השבת הלכך לא חיישינן עליה משום דבכל לחם הפנים כמו הנסדר בזמנו אפילו הוא על השולחן ימים [כג] [רבים] אין בכך כלום ומיהו על כרחין לאו טעם גמור הוא דהכא היינו טעמא משום דכלי שרת אין מקדשין אלא בזמנן: **בירוצי** מדות. אע"ג דמקדשו לוקחין מהן כבשים לעולות קיין כדפרישית ברש פירקין (דף פח.) [כד] דלב ב"ד מתנה עליהם: **מארבע** ועמדו משלש מספק מארבע. בפ' הזהב (בב"מ דף מז:) מפרש דהאי רבית הקדש היכי דמי כגון שקיבל עליו לספק סלתות מארבע ועמדו משלש דמספק מד' דבחדירו כי האי גוונא אסור ותימה היכי דמי אי לחיים ליה סלתות או חיטין שיתחלו עליהן מעות הקדש אפי' בהדיוט שרי דאפי' על הגדיש תנן (שם ד' עב:) פוסק עמו על הגדיש וכי תימא הא דשרי לפסוק עמו על הגדיש היינו בפוסק לפי הערב [כה] (או) אפי' בשער הלקוטות אבל אי מוזיל עפי אסור אפי' נתן לו והכא גבי הקדש שרי אי אפשר לומר כן דהא בריש הזהב (שם דף מו.) תניא היו חמרין ופועלין תובעים אותו ואמר לשולחני תן לי

אי לא חזו לעולת חובה קרבי לעולת נדבה אלא הכא אי לא מוקמית ליה במילתיה אשם [א]נדבה מי איכא תניא כוותיה דרבי יוחנן [ב]אשם מצורע ששחטו שלא לשמו או [ב]שלא נתן מדמו על גבי בהונות הרי זו עולה לגבי מזבח וטעון נסכים וצריך אשם אחר להתירו: **מתני'** כל מדות שבמקדש היו נגדשות חוץ משל כהן גדול שהיה גודשה [ג]לתוכה [ג]מדת הלח בירוציהן קדש ומדת היבש בירוציהן חול רבי עקיבא אומר מדת הלח קדש לפיכך בירוציהן קדש [ד]מדת היבש חול לפיכך בירוציהן חול רבי יוסי אומר לא [ד] משום זה אלא שהלח [ה] נעקר והיבש אינו נעקר: **גמ'** מני אי [ו]רבי מאיר [ז] חד גדוש הוה אי רבנן חדא ומחוק הוה אמר רב חסדא לעולם רבי מאיר ומאי כל מדות כל מדידות: מדת הלח בירוציהן קדש: במאי קא מיפלגי תנא קמא [ח]סבר מדת הלח [ט] נמשחה בין מבפנים בין מבחוץ מדת יבש נמשחה מבפנים ולא נמשחה מבחוץ ורבי עקיבא סבר מדת הלח נמשחה בין מבפנים בין מבחוץ מדת יבש לא נמשחה כל עיקר ורבי יוסי סבר אידי ואידי נמשחה מבפנים ולא נמשחה מבחוץ והכא היינו טעמא דלח נעקר ומגווה דמנא קא אתי והיבש אינו נעקר וכי נעקר מאי הוי גברא למאי דצריך קא מכוין אמר רב דימי בר שישנא משמיה דרב זאת אומרת כלי שרת מקדשין שלא מדעת רבינא אמר לעולם אימא לך [י]הכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת [יא]וגזרה [יב]שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול מותיב ר' זירא [יג]סידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת והקטיר את הבזיכין בשבת [יד] פסולה ביצד יעשה יניחנו לשבת הבאה [טו]שאפילו הוא על שלחן ימים רבים אין בכך כלום ואמאי התם נמי לימא גזירה שמא יאמרו מפקידין בכלי שרת פנים אחוץ קא רמית פנים לאו כולי עלמא ידעי חוץ כולי עלמא ידעי [טו]תנן התם מותר נסכים לקיץ המזבח מאי מותר נסכים רבי חייא בר יוסף אמר בירוצי מדות ר' יוחנן אמר כאותה ששנינו [יז]המקבל [יח]עליו לספק סלתות מארבע ועמדו [יט] בשלש יספק מארבע משלש

רש"י כת"י

אי לא חזו לעולת חובה. חזו לעולת נדבה וכיון דלא עקר שם עולה [מותר] לשנותו [לעולה אחרת] דמעיקרא נמי [לעולה] הוה: **אשם נדבה מי איכא.** אין אשם בא אלא על חטא [אן] להתירו למלוגע לבא לו המתנה: **מתני' שהיה נודשה בכותב.** שכהיה ממוקן היה מחזיק כשאר עשרון גדוש: **בירוציהן קודש.** [כלי הלם] נמי איכא גודש: **לא מן הבשר הוא זה.** כלומר לא זהו טעם של דבר דולאי מדת יבש נמי קדש: **אלא שהלח נעקר.** מה שבשולי הכלי הטופל לראשון כשמוסיפין עליו נעקר ועולה למעלה ונמצא שכבר קדשי הבירוצים בתוך הכלי: **והיבש אינו נעקר.** אלא במקומו עומד הילכך מה שבפנים קדוש ומה שבחוץ לא קדש: **גמ' מני.** הא דקתני כל מדות היבש שבמקדש היו נגדשות דמדקתני חוץ משל כהן הגדול אלמא' דעשרון שלו ממוחק היה לדברי הכל מכלל דכל מדת יבש שבמקדש [הין] נגדשות: **אי ר"מ.** דתמר [פז.] שני שעריות היו שם אחד היה גדוש ואחד לא: **ואי רבנן חד.** הוה והוא גופיה ממוחק כדאמרי' לעיל [ב] מדר"מ נשמע לרבנן: **כל מדידות.** כלומר כל מדידות שבמקדש שהיו מודדין בשעון כגון דבכסא ואיל ופר היו נגדשות: **כין מבחוץ.** שפת הכלי הילכך שפה מקדשה לבירוציהן: **לא נמשחו כל עיקר.** כדקתני ומדת היבש חול מיהו מה שמודדין בו קדוש קדושת הפה וגבהו למלי דלריך מקדש ובירוציהן לא מקדש דלא צריך להו: **פסולה.** דמסוכרת זמן היא דמשפטיה לעמוד על השלחן שבעה ימים ולא עמדה אלא שבה: **יניחוה לשבת הבאה.** י"ג יום: **שאפי' הוא על שלחן ימים רבים.** כגון שבה ימים שעמד על השלחן קודם שבת הבאה: **ומאי.** אין בכך כלום נהי נמי דאין ליה פוסלת בו לגזור שלא יאמרו: **מפקידין בכלי שרת.** ממיתין בכלי שרת דבר הקדוש דכל זמן שהוא בכלי שרת אין נפסל בלינה דהא אי לאחר עמד יותר בכדי זמן על השלחן ולא נפסל ואתא לאכשורי דבר הפסול בלינה. מפקידין כעין פקדון אלא יאכל ויפסל כל זמן שהוא שם: **פנים.** קידור לחם הפנים הוא בהיכל: **אחוץ.** מאותן נסכים כבשים לעולה ומקיצין אותם. ולשון קיץ היינו דבנות כאדם שמכיליין לו תמיים לאחר שעולה והכי אמרי' בפ"ק דשבועות [יב:] קיץ בבנות שות לאדם: **המקבל עליו.** אחד שקבל מעות מן הגזבר וקבל עליו לספק לו סולת למנחות לכל השנה: **מארבע.** סלין בסלע והוקרו ועמדו אלא סלין בסלע מספק מארבע דמעות הקדש קונות דהא (הדיוט) [הקדש] קנו ממנו במעות דכתיב [ויקרא כז] ונתן הכסף ויקם לו:

עין משפט נר מצוה

כב א מיי' פי"ד מהל' מעה"ק הל"ח:
כג ב מיי' פי"ב מהל' מחוסרי כפרה הל"ג [ופט"ו מהל' פסולי המקדש הל"ח]:
כד ג מיי' פ"ב מהל' מעה"ק הל"ט [ופ"ח מהל' כלי המקדש הל"י]:
כה ד מיי' פ"ח מהל' כלי המקדש הל"ט:
כו ה מיי' פ"ג מהל' פסולי"מ הל"כ:
כז ו מיי' פ"ב מהל' מעה"ק הל"ט:
ז [מיי' פ"ה מהלכות תמידין ומוסף הל"ה יב יג]:
כט ח מיי' פ"ז מהל' כלי המקדש הל"ט והל"י יג:

רבינו גרשום

לא לגזיריין ולא מנחה כפולה דאי לא חזי לעולה וכו'. אלא שהלח נעקר. מתוך הלח צפין הבירוצין ועולין למעלה: והיבש אינו נעקר הבירוצין מתוכו ואינו [אלא] צף ולא נכנס בתוך הכלי לפיכך הן חול: תנא קמא סבר מדת יבש לא נמשחה מבחוץ לפיכך אין בירוציה קדש: ור' עקיבא סבר מדת יבש לא נמשחה כל עיקר לפיכך מה שבפנים בכלי קדושת פה מקדש ליה הילכך מאי דצריך ליה מקדיש בירוצה דלא צריך ליה לא מקדש: וכי נעקר מאי הוי בברא למאי דצריך ליה קא מיכון דליקדש ולא ביירוצין. ואמאי מקדשי לבירוצין: גזרה שמא יאמרו כדחזו דהללו בירוצין לא מקדשין כך מוציאין מתוך הכלי שרת לחול: סידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת כמצותו והקטיר את הבזיכין בשבת הבאה פסולה לפי שהלחם עם הבזיכין צריכין להיות על השלחן ח' ימים שלימים: כיצד יעשה. ויהיה הלחם כשר והבזיכין: יניחנו. שלא יקטיר הבזיכין עד לשבת הבאה בשניה ונמצא הלחם והבזיכין על השלחן ט"ו ימים: ואמאי לגזור שלא יאמרו שם כל כך שמא יאמרו כשם שאותו משתיין שם כך מפקדין לחולין בכלי שרת: פנים. לחם הפנים דבהיכל אמידות דחוץ בעזרה קרמית פנים לא כולי עלמא ידעי שזה הלחם שהה שם כל כך וליכא למגזר: לקיץ המזבח. שקונין מהן עולות מקיצין המזבח בהם בשאין שם קרבנות: המקבל עליו לספק סלתות. שלוקח מעות מן הגזבר בשביל לספק סלת לצורך השנה וקבל עליו לתת ד' סאין בסלע והוקרו ועמדו ג' סאין בסלע ומספיק ד' סאין בסלע כמה שקבל עליו. ואותה סאה שנותר להקדש

שיטה מקובצת

(כ) גדושה בתוכה: (כ) לא. ס"א לא מן השם הוא זה אלא: (ג) ר' מאיר תרי הוי חד גדוש וחד מחוק אי רבנן: (ד) הלח נמשחו וכן ע"ל לקמן: (ה) בשבת פסולה: (ו) ועמדו משלש מספק: (ז) ובירוציהן: (ח) המנחות. תרי הוו חד גדוש ואמאי קתני במתני' כל מדות חוץ ממדה של: (ט) מה"ד חד ומחוק: (י) מדות לא: (יא) לא נמשחו: